

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΚΑΡΔΙΑ της 'Αλίκης χτυπούσε, γεμάτη αγωνία. 'Η Αικατερίνη τὸ κατάλαβε καὶ τῆς εἶπε γλυκά :

— 'Υπομονή, κόρη μου. Περίμενε. Γιατὶ τρέμεις ;

— Μεγαλειοτάτη, ἀκούω ψιθυρισμούς στο βάθος τῆς ἐκκλησίας....

— Ἐἶνε ὁ ἀνεμος πὸν φυσᾷ καὶ κάνει τὰ παράθυρα νὰ κρῖζουν....

— 'Ακούτε, Μεγαλειοτάτη ; Χτυποῦνε μεσάνυχτα....

— Νάι, παιδί μου. Νά κ' ὁ μνηστήρας σου ! ψιθύρισε ἡ βασιλομήτωρ.

Πραγματικά, μετὸν τελευταῖο χτύπο τοῦ ρολογιοῦ, ἀκούστηκε νὰ χτυπήσῃ κ' ἡ πόρτα.

'Η 'Αλίκη ἔτρεξε νὰ τὴν ἀνοίξῃ μετὸ δυνατό χτυποκάρδι.

'Η Αικατερίνη ὄμως τὴν ἐμπόδισε, λέγοντάς της μετὸ ἀπότομο τρόπο :

— Κάθησε στὴ θέσι σου ! 'Ανοίγω ἐγώ...

'Η 'Αλίκη ἔμεινε ἐμβρόντητη ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητη αὐτὴ συμπεριφορὰ της.

— Δὲν θάνα ὁ Μαριγιὰκ !... ψιθύρισε.

Γελῶταν ὄμως, γιατί ὁ νεοφερμένος ἦταν πραγματικῶς ὁ κόμης.

— Τί, μόνος σας ἦρθατε ; τὸν ρώτησε ἡ Αικατερίνη. Δὲν πῆρατε μαζί σας καὶ δύο—τρεις φίλους ;....

'Ο Μαριγιὰκ ἀναγνώρισε ἀπὸ τὴ φωνὴ της τὴ βασιλομήτορα καὶ κατελήφθη ἀπὸ συγκίνηση.

— Μεγαλειοτάτη ! τῆς εἶπε μετὸ μὴ βαθεῖα ἰσόκλιση, Ἀσημονεῖτε, ὅτι σεῖς ἡ ἴδια μετὰ διατάξατε νὰ ῥθῶ μόνος μου ;...

— Νάι, ἔχεις δίκιο, τὸν διέκοψε ἡ Αικατερίνη. 'Η μνηστὴ σου σὲ περιμένει. 'Ἐλα μέσα.

Οἱ δύο μνηστῆρες πᾶστηκαν ἀπὸ τὰ χέρια καὶ προχώρησαν πρὸς τὴν 'Αγία Τράπεζα, ὅπου στάθηκαν, νομίζοντας πὸς εἶχαν φτάσει στοὺς κατακόρυφος τῆς εὐτυχίας των.

— Δὲν βλέπω πούθενά τὸν ἐφημέριο πὸν θὰ εὐλόγησῃ τὴν ἔνοσί μασ ! ψιθύρισε ἡ 'Αλίκη.

'Η Αικατερίνη προχώρησε τότε πρὸς τὸν Παναγιῶλα πὸν περιέμενε γονατιστός, τὸν ἐχτύπησε στὸν ὄμο καὶ εἶπε στοὺς δύο νέους :

— Νά ὁ ἐφημέριός σας !... 'Ο μοναχὸς σηκώθηκε ἀργά, ἀποκαλύφθηκε καὶ πλησίασε τοὺς δύο μνηστῆρες.

Οἱ δύο νέοι κῦτταζαν ἐκστατικοὶ τὸν Παναγιῶλα. Πρῶτὴν τὸν ἀναγνώρισε ἡ 'Αλίκη, ἡ ὁποία κατάλαβε ἀμέσως τὴν ἀπάτη καὶ τὴν προδοσίαν τῆς Αικατερίνης. Μὴ μπορῶντας ὄμως νὰ προσφέρῃ λέξι ἀπὸ τὴν ταραχὴ της, ἔριξε στὴ βασιλίτσα ἕνα βλέμμα λύσσης.

'Η Αικατερίνη στεκόταν ψυχρὴ κ' ἀκίνητη σὰν ἀγαλμα, περιμένοντας τὸ τέλος τῆς τραγικῆς αὐτῆς σκηπῆς. 'Ο μοναχὸς ἐπρόσεχε μόνον τὴν 'Αλίκη καὶ μόνον αὐτὴν ἐπιθυμῶσε.

'Η 'Αλίκη ἦταν γυρισμένη πάντα πρὸς τὸ μέρος του καὶ τὸν ἐκτύπησε μετὰ ὄρατα καὶ μεγάλα τῆς μάτια, σὰν νὰ τοῦλεγε :

— Σκοτώστε με !... Ἐμῖα στὴ διάθεσί σας... Κάμειτέ με, ὅτι θέλετε.... Μὴν κάνετε ὄμως κακὸ στὸν κόμητα....

'Η σιωπηλὴ καὶ εὐγλωττὴ αὐτὴ ἔβασε ἔφρασε ὡς τὰ κατάβαθα τῆς ψυχῆς τοῦ μοναχοῦ κ' ἔφερε τὸ ἀποτέλεμά της. 'Αμέσως διὰ ἔφρασαν μετὰ μᾶς ἀπ' τὸ μυαλό τοῦ Παναγιῶλα, μῖσος, ἐκδίκησης, ὀργή....

'Η σκληρὴ καρδιά του συγκινήθηκε καὶ τὸν ἐπλημμύρισε ἡ συμπόνια. 'Υψωσε τὰ χέρια του πρὸς τοὺς δύο θόλους τοῦ ναοῦ, ἄφησε ἕνα βογγητὸ σφραζομένου ζώου κ' ἔπεσε λιποθύμως μωρὸς στὸ θυσιαστήριο. Τότε ὁ Μαριγιὰκ, ἔξωλλος καὶ κατάχλωμος, ἔτρεξε πρὸς τὴν Αικατερίνη, φωνάζοντας :

— Μεγαλειοτάτη ! Τί συμβαίνει ; Αὐτὸς δὲν εἶνε ἰερωμένος....

Ἐἶνε ἰπτότης... Κάτω ἀπ' τὸ ῥάσο, φορεῖ σπολὴ εὐγενούς...

— 'Ἐλα νὰ φύγομε, Θεόδοτε ! τοῦ ψιθύρισε ἡ 'Αλίκη. 'Ἄς φύγομε γρήγορα ἀπὸ δῶ. Μᾶς ἐπρόδοσαν...

— Μεγαλειοτάτη ! βουχήθηκε ὁ κόμης. Ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ ἀνθρωπος ;

Καὶ ἀμέσως ἐπρόσθεσε μόνος του :

— 'Υψιστε Θεέ ! Τὸν γνωρίζω... Ἐἶνε ὁ μαρκήσιος Παναγιῶλα... 'Αλλὰ τί θέλει αὐτὸς ἐδῶ ;... Γιατὶ βρισκεται στὴ θέσι τοῦ ἐφημερίου πὸν θὰ μᾶς στεφάνωνε ;

'Ο Μαριγιὰκ ἔσκυψε ἐπάνω ἀπ' τὸν ψευτοκαλόγερο καὶ ἄραξε ἀπ' τὸ χέρι του ἕνα χαρτί, τὸ ὁποῖο ὁ Παναγιῶλα ἔφαγγε σπασμωδικά. Κατόπιν ἐπληρίασε στὸ φῶς γιὰ νὰ τὸ διαβάσῃ.

— Μὴν τὸ διαβάσῃς ! τοῦ φώναξε τότε ἡ 'Αλίκη, προσπαθῶντας νὰ τοῦ ἀρπάξῃ τὸ χαρτί.

— 'Αλίκη ! τῆς ἀπάντησε ὁ νέος. Γνωρίζεις λοιπὸν τί γράφει ἐδῶ μέσα ;

— Μὴν τὸ διαβάσῃς ! ἔξακολούθησε ἐκεῖνη. Ἐἶνε ὁ θάνατος, ἡ καταστροφὴ μᾶς. Πᾶμε....

— 'Αλίκη ! 'Ἐδῶ μέσα κρύβεται ἡ ἀλήθεια... 'Η ἀλήθεια πὸν γνωρίζε ἡ 'Ιωάννα ντ' 'Αλμπρέτ....

'Ο Μαριγιὰκ μιλοῦσε ὅπως τοῦ κατέβαινε, γιατί τὸ μυαλό του ἦταν ταραγμένο.

— Μὴν τὸ διαβάσῃς ! τοῦ φώναξε στὸν ἴδιο τόνο ἡ νέα. Σὲ ἰκετεύω... Σὲ ἔξορκίζω στὸν ἔρωτά μου... Κῦτταξέ με καλά. Μπορεῖς ποτὲ ν' ἀμφιβάλλῃς γιὰ τὸν ἔρωτά μου ; Δὲν βλέπεις, ὅτι ἐγώ, ὅσο δὲν ἀγάπησε ποτὲ ἄλλη ψυχὴ στὸν κόσμου ; Γιὰ τὸ Θεό, μὴ διαβάσῃς σοῦ λέω αὐτὸ τὸ καταραμένο γράμμα....

— 'Αλίκη ! ρώτησε ὁ Μαριγιὰκ. Πῆς μου τὴν ἀλήθεια, γνωρίζεις αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο ;

'Η φωνὴς των, καθὼς ἐμιλοῦσαν, εἶχαν ἕναν παρόμοιο τόνο, πὸν οὔτε αὐτοὶ οἱ ἴδιοι δὲν τὸν καταλάβαιναν.

'Η δυστυχισμένη κόρη προσπαθοῦσε μέσ' στὴν ἀτόγνωσί της νὰ τοῦ ἀποσπᾷ τὸ ἀταίσο χαρτί. 'Αλλὰ ὁ Μαριγιὰκ, πὸν εἶχε γυμνασθεῖ πρὸς τὴν ἀτομικήν, ἔκλεισε μετὰ ἀπότομῃ κίνησιν καὶ ἀνέθηκε τρέχοντας τὰ σαλοπάτια τοῦ βοικοῦ. 'Ἐβαλε ἐκεῖ ἐπάνω στὴν 'Αγία Τράπεζα τὸ γράμμα, γιατί τὰ τρεμμένα χέρια του δὲν μποροῦσαν πρὸς νὰ τὸ κρατήσουν. Τότε ἡ 'Αλίκη γονάτισε καὶ ψιθύρισε :

— Τελεῖωσε.... Ἐμῖα χαμένη πειά. Χαίρετε ὄνειρα γλυκά μου... Ποτὲ δὲν θὰ μάθῃς, Θεόδοτε, πόσο σὲ ἀγάπησα...

Καὶ ἀλέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ἔφερε στὸ στόμα της τὸ δαχτυλίδι πὸν φοροῦσε. Πίεσε μετὰ δόντια της ἕνα μικρὸ ἐλατήριο καὶ ρούφηξε μετὰ μᾶς τὸ δηλητήριο πὸν ὑπῆρχε κάτω ἀπ' τὴν κούφια πέτρα του.

Τότε ὁ Μαριγιὰκ ἔσκυψε στὸ καταραμένο ἐκεῖνο χαρτί καὶ κάτω ἀπ' τὸ φῶς τὸν κερῶν ἐδιόβασε τ' ἀκόλουθα :

Καὶ ἀλέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ἔφερε στὸ στόμα της τὸ δαχτυλίδι πὸν φοροῦσε. Πίεσε μετὰ δόντια της ἕνα μικρὸ ἐλατήριο καὶ ρούφηξε μετὰ μᾶς τὸ δηλητήριο πὸν ὑπῆρχε κάτω ἀπ' τὴν κούφια πέτρα του.

Τότε ὁ Μαριγιὰκ ἔσκυψε στὸ καταραμένο ἐκεῖνο χαρτί καὶ κάτω ἀπ' τὸ φῶς τὸν κερῶν ἐδιόβασε τ' ἀκόλουθα :

«'Εγὼ ἡ 'Αλίκη ντὲ Λουῆ δηλώνω ὅτι σκότωσα τὸ παιδί μου πὸν ἀπόχτησα μετὸν μαρκήσιο Παναγιῶλα...».

«Ὅταν ὁ κόμης σήκωσε τὸ κεφάλι του, παρουσίασε τόσο ἀλλομένη ἄνθρωπος, ὅστε ἡ 'Αλίκη μετὰ δυσκολία τὸν ἀναγνώρισε.

'Η 'Αλίκη τοῦ ἀπλανε τὴν τῶρα τὰ χέρια καὶ τοῦ φώναξε καθὼς ἔξενυχοῦσε :

— Σ' ἀγαπῶ !... 'Ο Μαριγιὰκ ὄμως δὲν τὴν ἔβλεπε. Οὔτε καὶ τὴν ἀκούγε. Μόνον ἕνα πράγμα σὺλλογιζόταν. «Ὅτι ἔφραξε νὰ πεθάνῃ...».

Σὲ μὴ στυγμὴ, πληρίασε τὴ βασιλομήτορα καὶ τῆς εἶπε :

— Λοιπὸν, μητέρα μου, εἰστε εὐχαριστήμενη τῶρα πὸν με σκοτώνετε μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ;....

'Η Αικατερίνη κατάλαβε τότε, ὅτι τὸ νόθο παιδί της ἀντελήφθη τὴν ἀλήθειαν κ' αὐτὸ τὴν εὐχαρίστησε. 'Υψωσε λοιπὸν τὸ μαχαίρι της καὶ φώναξε μετὰ ὄλη τὴ δύναμίν της :

— Θέλημα Θεοῦ ! 'Αμέσως θόρυβος βημάτων ἀκούστηκε στὸ βάθος τοῦ ναοῦ καὶ

Ο Ο Ο Ο Ο ΣΤΟΙΧΙΟΓΡΑΦΙΑΣ Ο Ο Ο Ο Ο

Η ΑΜΑΖΩΝ (Σχέδιο τοῦ Καρόλου Βερνέ)

ώμησαν προς τὸ βομὸ ὅλες μαζὺ ἢ νέες, τὶς ὁποῖες εἶχε κατηχήσει ἀπὸ πρὶν ἢ Αἰκατερίνη. Κινούσαν στὸν ἀέρα τὰ μαχαίρια τους καὶ φώναζαν ρυθμικά :

— Θέλημα Θεοῦ! Θέλημα Θεοῦ!...

Ὁ Μαρτυρὸς ἔννοιωσε ὅλο τὸ θάρος του νὰ φεύγη. Συγχρόνως τὸ βλέμμα του ἔπεσε ἐπάνω στὴν Ἀλίκη πού ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν κυττάει καὶ νὰ φρελλίζη :

— Σ' ἀγαπῶ!...

Τότε ὁ νέος ἔτρεξε κοντὰ τῆς καὶ τῆς εἶπε :

— Κι' ἐγὼ σὲ λατρεύω... Περιμένε με... Πάμε...

— Ὑψοστε Θεέ! εἶπε ἡ κόρη. Μὲ συγχωρεῖ... Τί εὐτυχία!...

Συγχρόνως ὁ Μαρτυρὸς ἔπεσε στὰ πόδια τῆς, χτυπημένος ἀπὸ εἰκοσι μαχαίρια.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε ἔξαλλη ἡ Ἀλίκη. Τί θέλουν ἐδῶ αὐτὲς ἡ γυναῖκες; Πάμε νὰ φύγουμε... Σήκω...

Προσάσθησε νὰ τὸν ἀνασηρώσῃ, ἀλλὰ τὸ σῶμα του ἔπεσε κάτω βαρῶ. Τὴν ἴδια στιγμή ἔννοιωσε ἐπάνω τῆς εἰκοσι χέρια πού ἀρχισαν νὰ τῆς ξεσχίζουσι τὰ ρούχα, νὰ τὴν χτυποῦν, νὰ τὴν σαράζουν.

Ἡ Ἀλίκη εἶχε πειὰ προσκολληθεῖ στὸ σῶμα τοῦ ἀγαπημένου τῆς καὶ ἰκέτευε :

— Ἀφήστε τον... Σὰς ζητῶ χάρι γι' αὐτόν... Σκοτώστε ἐμένα...

Ἔνας φοιχτὸς ἀλαλαγμὸς διαδέχθηκε τὰ λόγια τῆς :

— Θάνατος στοὺς δυὸ προδότες! Θάνατος στοὺς ἀπίστους!...

Ἡ Ἀλίκη διέκρινε τότε τὴν βασιλομήτορα πού σσεκόταν στὴ μέση τῆς ἐκκλησίας καὶ παρακολουθοῦσε τὴ φοβερὴ σκηνή, λέγοντας :

— Ἔτσι πρέπει νὰ πεθαίνουν οἱ ἐχθροὶ τῆς ἐκκλησίας καὶ τοῦ βασιλέως. Χτυπάτε τους, κορίτσια μου... Μὴ διατάξτε... Θέλημα Θεοῦ...

Ἡ Ἀλίκη ντὲ Λουῖξ σηκώθηκε τότε γὰρ τελευταία φορὰ, καταπληγομένη καὶ καταματομένη καὶ φώναξε :

— Κακοῦργα βασίλισσα! Νάσαι παντοτεινὰ καταραμένη! Ζητοῦσες τὸ γιὸ σου!... Νάτος!...

Καὶ πέφτοντας ἐπάνω στὸ πτώμα τοῦ Μαρτυρῆ, βουτηγμένη μὲς' στὸ αἷμα, πού πλημμυροῦσε τὸ γυνὸ τῆς στήθος, βόηξε τὴ δύναμη νὰ σμίξῃ τὰ χεῖλιά τῆς μὲ τὸ σῶμα τοῦ νεκροῦ καὶ νὰ φρελλίσῃ γιὰ στερεὴν φορὰ :

— Σ' ἀγαπῶ!...

Ἀφοῦ πῆρε τέλος ἡ σκηνὴ καὶ κόπασε ὁ θόρυβος, ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων γύρσε στὶς παρθένες καὶ τοὺς εἶπε νὰ φύγουν. Σὲ λίγο μῆτхан μέσα στὴν ἐκκλησίαν τέσσαρες ἄνδρες καὶ πῆραν τὸ πτώμα τοῦ Μαρτυρῆ.

Τότε, τελευταία ἀτ' ὄλου, σκέφτηκε νὰ φύγῃ κι' ἡ βασιλομήτωρ. Ἐπάνω ὅμως στὰ σκαλοπάτια τοῦ βωμοῦ κοιτόταν λιπόθυμος ὁ Πανυγαρόλα.

Ἡ Αἰκατερίνη ἔσκυψε ἐπάνω του κι' ἔφερε τὸ χέρι τῆς στὸ στήθος του. Μόλις εἶδε πὼς ἡ καρδιά του χτυποῦσε, ἔβγαλε κι' ἔφερε στὴ μύτη του ἓνα μπουκαλάκι. Ἄλλ' ὁ λιποθυμισμένος δὲν ἐσάλεψε.

— Καὶ ὅμως ζῆ... ψυθύρισε ἡ βασιλομήτωρ.

Ἐπὶ τέλος, ὁ Πανυγαρόλα συνήρθε, ἄνοιξε τὰ μάτια του καὶ σηκώθηκε. Φανόταν σὰν νάβγαλε ἀπὸ τάφο, στὸν ὁποῖο εἶχε μείνει ὀλόκληρον αἰῶνα.

Ἡ βασιλομήτωρ τὸν ἔπιασε καὶ τὸν ἔφερε κοντὰ στὴν Ἀλίσκ.

— Φτωχέ μου Πανυγαρόλα! τοῦ εἶπε. Βλέπεις ὅτι πέθανε...

Ὁ μοναχὸς τὴν ἐκύτταξε κατάπληκτος καὶ δὲν ἐρόφανε οὔτε λέξι. Ἀποστρεφόμενος βαθεῖα αὐτὴ τὴ γυναῖκα τώρα. Φοβῆκε τὸν ἐκκυριεῖ μτροστὰ τῆς...

Ἡ βασιλομήτωρ χαμογέλασε, τὸν ἄφησε μόνον καὶ βγῆκε στὸ δρόμο. Ἀκολουθώντας διάφορα στενοσόκακα, ἔφτασε στὸ Λουῖβρο.

Ὁ Πανυγαρόλα, ὅμως ἔμεινε μόνος του, ἀρχισε νὰ ἐξεπάζῃ τὶς πληγὲς τῆς Ἀλίκης. Συγχίζοντας τὴ θλιθερὴ αὐτὴ, ἔφεινα σὸ πτώμα τῆς λατρευτῆς του, διέκρινε τὸν δεξιὸν χεῖροῦ τῆς ἓνα δαχτυλίδι, πού ἡ πέτρα του φανόταν ἀνοιγμένη. Ἄναψε τότε ἓνα κερί καὶ παρατήρησε προσεχτικὰ τὸ δαχτυλίδι. Στὸ ἀνοιγμα τῆς πέτρας διέκρινε κάτι μικροῦς λευκοὺς κόκκους.

Χαμογέλασε θλιθερὰ καὶ ψυθύρισε :

— Τὸ δαχτυλίδι τοῦ γάμου!...

Κατόπιν ἐσήκωσε τὸ πτώμα τῆς κόρης μὲ προσοχὴ καὶ τὸ ἔβγαλε στὴν πόρτα τῆς ἐκκλησίας. Ἐκεῖ εἶδε σταματημένον ἓνα ταξιδιωτικὸ ἀμάξι καὶ τὸν ὄδηγὸ του νὰ τὸν πλησιάζῃ καὶ νὰ τοῦ λέη :

— Ἐξοχώτατε, νὰ τὸ ἀμάξι!

— Ἐμένα περιμένεις; ρώτησε ὁ Πανυγαρόλα μὲ ἀδιαφορία.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΜΑΣ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΣΑΤΥΡΕΣ

I

Μιά γρηά μαγέρευε
λάχανα μὲ τὸ τυρί
καὶ τῆς ἦθε μὰ βουλιή
γιὰ νὰ πᾶν νὰ παντρευτῆ,
καὶ στὸ δρόμο πού πηγαίνει
γέρον ἄντραν ἀπανταίει.
— Γέρο, στεφανώσου με!
— Στρίγγλα, ξεφορτώσου με!
Κι' ὁ γέρος ἀτ' τὸ φόβο του
σ' ἓνα φοῦρνον ἀνέβηκε.
— Ἦ τὸ φοῦρνο θὰ γκορεῖσω,
ἢ τὸ γέρο θὰ φάω!

Κι' ὁ γέρος ἀτ' τὸ φόβο του
σ' ἓνα δέντρο ἀνέβηκε.
Κι' ἡ γρηά ἀπὸ κοντὰ
μὲ τσεκούρια στὴν ποδιά :
— Ἦ τὸ δέντρο θὰ χαλάσω!
ἢ τὸ γέρο θ' ἀγαλιάσω!
Κι' ὁ γέρος ἀτ' τὸ φόβο του
μὲς' στὴ θάλασσα πηγαίνει.
Κι' ἡ γρηά ἀπὸ κοντὰ
μὲ κατάνια στὴν ποδιά :
— Ἦ τὴ θάλασσα θ' ἀδειάσω,
ἢ τὸ γέρο θ' ἀγαλιάσω!

II

Στὸ βουνὸ στὴ Μπαμπουσιὰ
ροβολάει ἓνας παπᾶς,
ροβολάει τὸ μεσημέρι
καὶ τοὺς φέρνει τὸ χαμτέρι
γιὰ νὰ παντρευτοῦν οἱ γέροι.
Κι' ὅσες γρηὲς τ' ἀκούσανε
τὸν χορὸ ἐστήσανε,
τὸ λανάρι ἀπάξανε,
τὰ τσουλούρια σιάξανε.
Μιά γρηά ἀπὸ τὸ Λιοντάρι
πάν ἡ τραπεζοῦλες μου.

παίρνει ἄντρα παλληγάρι.
Συμπεθέροι τὴ ρωτᾶνε
καὶ στὰ δόντια τὴν κυττᾶνε :
— Νύφη, ποῦν' τὰ δόντια σου,
ποῦν' ἡ τραπεζοῦλες σου;
— Πῆγα στὸν τσελάχι μου
τὸν χορὸ ἐστήσανε,
μυθώδισε γλωφὸ τυρὶ
καὶ μουτζήθρα τρυφερή,
πέσαν τὰ δοντάκια μου,
μὲ τὴν ἀδερφοποιτῆ μου.

III

Μένα μου ὄϊξαν μὰ ἀθανά
μὲ τὴν ἀδερφοποιτῆ
πὼς κάνουμε ἄλλ' ἀντ' ἄλλα
μὲ τὴν κηρὰ κοιμητᾶρα.
Ἄνισως ἔγω εἶδησι
μὲ τὴν ἀδερφοποιτῆ
πὼς κάνουμε ἄλλ' ἀντ' ἄλλα
μὲ τὴν κηρὰ κοιμητᾶρα,
νὰ κορεστώ στὰ λάχανα.
νὰ πέσω στὰ μαρούλια
μὲ τὴν κοιμητοποῦλα
κι' ἀτ' τὰ μαρούλια στὸ ρακί
μὲ τὴν ἀδερφοποιτῆ
κι' ἀτ' τὸ ρακί στὰ σῖκα
— τὴν κοιμητᾶρα μου νὰ εἶχα —
κι' ἄς μᾶς πετροβολάγανε
μὲ τὴν ἀδερφοποιτῆ
μὲ μὴ γλωφὴ μουτζήθρα

μὲ τὴν ἀδερφοποιτῆ
πὼς κάνουμε ἄλλ' ἀντ' ἄλλα
μὲ τὴν κηρὰ κοιμητᾶρα.
Ἄνισως ἔγω εἶδησι
μὲ τὴν ἀδερφοποιτῆ
πὼς κάνουμε ἄλλ' ἀντ' ἄλλα
μὲ τὴν κηρὰ κοιμητᾶρα,
νὰ κορεστώ στὰ λάχανα.
νὰ πέσω στὰ μαρούλια
μὲ τὴν κοιμητοποῦλα
κι' ἀτ' τὰ μαρούλια στὸ ρακί
μὲ τὴν ἀδερφοποιτῆ
κι' ἀτ' τὸ ρακί στὰ σῖκα
— τὴν κοιμητᾶρα μου νὰ εἶχα —
κι' ἄς μᾶς πετροβολάγανε
μὲ τὴν ἀδερφοποιτῆ
μὲ μὴ γλωφὴ μουτζήθρα

— τὴν ἀγάτη μου νὰ εἶχα —
κι' ἄς μᾶς πετροβολάγανε
μὲ τὴν ἀδερφοποιτῆ
μ' αἰγὰ καθαρσιμένα,
κι' ἄς μᾶς τα καυμένα,
κι' ἄς μᾶς καταδικάζανε
μὲ τὴν ἀδερφοποιτῆ

νὰ πάν νὰ μᾶς κορεῖσουν
στοῦ βαγενοῦ τὸν πύρο
νάρχωμάστε τριγύρω.
Νάειχα μὴ πλάτη ἀπὸ τ' ἀρνὶ
μὲ τὴν ἀδερφοποιτῆ
καὶ πλάτη ἀτ' τὴν βετοῦλα
μὲ τὴν κοιμητοποῦλα...

IV

Στῆς πανούκλας τὸν καιρὸ
ἐπαντρεῖτῃρα κι' ἐγὼ.
Πῆρα μὴ γυναῖκα τράνια
ποῦχ' ἐξηνταδιὸ φουστάνια.
Τὸ καλύτερο φουστάνι
ἐξηνταδιὸ μπαλάματα 'χει.
Φόντας μπαίνει στὸ χορδὸ,
πέφτον τὰ μπαλάματα

σάν τὰ πλατανόφυλλα.
Τὸ γλυκὸ κρασί δὲν πίνει
κι' ὅπου τῶβριε δὲν τ' ἀφίνει.
Κανάτα πίνει τὸ πρωτὶ
κι' ὀκᾶ τὸ μεσημέρι
κι' ὄς τ' ἀπομυσημέρο
στραγγίζει τὸ βαρέλι.

V

Μέσα στοῦ παπᾶ τὴ στρουγγα
ὁ παπᾶς ἐκεῖ ἐλειτούργα
καὶ ξεχνᾶ τὰ ἱερά του
καὶ τὰ δισκοπότηρά του.
Ποιὸς νὰ πᾶν νὰ τοῦ τὰ πάρη,
καὶ φιλεῖ τὴν παταδιά.

ποῖς νὰ πᾶν νὰ τοῦ τὰ φέρη;
Παίει ὁ διάκος νὰ νὰ πάρη,
παίει ὁ διάκος νὰ τὰ φέρη.
Σκύφτει, παίρνει μὴ μπουκιά
καὶ φιλεῖ τὴν παταδιά.

Νὰ καὶ ὁ παπᾶς ἐμπταίνει
καὶ τρανὴν ματσούκα παίρνει,
δίνει ὀμπρός, δίνει καὶ πίσω,
δὲν μπορῶ νὰ τὶς μετρήσω.
Κάνει νάβγη ἀπὸ τὴν πόρτα
καὶ τόνε τσιμπάει ἡ κόττα.
Παίει νὰ βγῆ ἀπὸ τὴν ἄλλη
καὶ τὴν τρώει στὸ κεφάλι

Νὰ καὶ ὁ παπᾶς ἐμπταίνει
καὶ τρανὴν ματσούκα παίρνει,
δίνει ὀμπρός, δίνει καὶ πίσω,
δὲν μπορῶ νὰ τὶς μετρήσω.
Κάνει νάβγη ἀπὸ τὴν πόρτα
καὶ τόνε τσιμπάει ἡ κόττα.
Παίει νὰ βγῆ ἀπὸ τὴν ἄλλη
καὶ τὴν τρώει στὸ κεφάλι

